

1

DINS DEL COTXE, JORDI se sentia seduït per la bellesa aspra del paisatge de Benissa, aquella franja d'argila blanca que, com un edèn estès entre la serra i la mar, fóra concedida a la mà humana perquè hi forjara esperances, marges de pedra seca i ametllers.

Per arribar al xalet del mort, va agafar la carretera de la Fustera, una via estreta i sinuosa ombrejada de pins que separava Benissa de Calp. Va apagar l'aire condicionat i, conduint amb les finestretes abaixades, va respirar el vent marinenc embullat amb la resina dels arbres. Era la fragància íntima que havia marcat durant la seua infància l'inici de les vacances familiars.

Va buscar l'escenari antic de l'estiu, els xalets modestos prop de la platja, unes construccions esquifides on havia estiuejat feia anys i que alguna vegada havien existit on ara s'alçaven edificis de deu plantes d'alçària. Dels amics d'estiu i de les primeres abraçades solament quedaven la buguenví·lea morada i la brisa marina, impregnades de perfum de baladre i gesmiler. En aquell lloc havia deixat enterrat el projecte de novel·la juvenil, una tòrrida història d'amor a tres bandes, arrebossada de sal-

nitre i fúria. Es va alegrar de no haver passat mai de l'esquema a les paraules, doncs, escrita sota la incommensurable ombra de Marsé, no haguera arribat a ser ni una caricatura d'*Últimas tardes con Teresa*. Tot allò, Jordi va reconèixer amb amargor, inclosa l'opció pel realisme, havia desaparegut. Les urbanitzacions del litoral s'ho havien menjat tot en un tsunami immens de ciment.

A mesura que s'acostava al lloc dels fets, tenia més dificultats per a transitar a causa de la gran quantitat de curiosos, uns quants periodistes i cotxes de la Guàrdia Civil que s'amuntonaven enfront de la casa.

—Quin espant! —exclamava una veïna al seu costat tapant-se la boca amb la mà.

—Sóc Jordi Lleonard, Sotsinspector de la Judicial —va dir a un guàrdia civil mostrant-li la placa.

—Passe, l'espera el Capità.

El Capità era un home gruixut que s'ajupia sobre les escales del porxo més enllà del dit índex del guàrdia.

—Bona vesprada, sóc Jordi Lleonard, de la Policia Judicial.

—No venia López? Això em notificaren a la Unitat Central —va dir, examinant amb severitat la indumentària de Jordi potser massa informal.

La calor de finals d'agost i la incomoditat del viatge amb cotxe des de València l'havien dut a triar la camisa fresca de cotó i les sandàlies. Gran part de la reprovació que percebia del Capità, va suposar, es devia a la molèstia d'haver de dur l'uniforme oficial.

—Sí. Hauria d'estar aquí. Ja sap com són aquestes coses —Jordi va arronsar les espatlles—. Mentre apareix, em pot posar al corrent?

El Capità es va estirar la jaqueta.

—Gómez, porte els atestats —va cridar.

Un caporal de complexió seca va venir quasi al trot amb una carpeta en una mà.

—Els atestats, Capità —digué amb un marcat accent andalús que es menjava les esses finals.

—Ací ho té tot.

Jordi va fer una ullada ràpida a una dotzena de fulls.

—En poques paraules... —demanà Jordi.

El resum era que, aparentment, tot estava en ordre: no hi havia cap porta forçada, ni cap vidre trencat. A primera vista el cos de la víctima presentava un impacte de bala al front, amb un orifici d'entrada al dors de la mà dreta. No havien trobat l'arma. Només cabia la possibilitat de l'assassinat.

Jordi va preguntar si s'havia descobert la bala.

—Gómez, porte el llibre —crijà el Capità.

Amb la mateixa pressa d'abans, Gómez es presentà portant una bossa de plàstic que contenia un llibre.

—Ací el té vostè, Capità —va dir.

El Capità va agafar la bossa i li la donà a Jordi mostrant-li el llom del llibre.

—El projectil.

Jordi va prendre el volum i va veure el plom encastat al llom ensangonat. *Voyage au bout de la nuit*. Louis Ferdinand Céline. No havia llegit res d'aquell autor, encara que aquell títol, recordà, el tenia a casa, a la secció dels llibres regalats, els quals, triats obeint el gust i vanitat dels oferents, més que el profit o interès de l'obsequiat, omplien la prestatgeria de les lectures preterides i abandonades a la pols i a l'oblit.

L'estança del mort, un despatx ampli amb les finestres abaixades i la làmpada de la taula encara encesa, conservava la penombra de la nit abans en què, sens dubte, s'havia comès el crim. Jordi no va poder evitar sentir-se envaït pel fort olor de l'habitació tancada, una barreja de

fusta escalfada, sang i els líquids reactius per a la identificació d'empremtes dactilars. Les bates i caretes blanques de la policia científica pul·lulaven com palometes al voltant dels focus instal·lats per trobar restes biològiques.

El cadàver, estès sobre el terra amb el cap inclinat i els braços flexionats, semblava estar prenent el sol, si no fóra per la cara blanca sense expressió i perquè un regalim de sang havia discorregut per la templa cap a les juntures de les rajoles abans d'adoptar una consistència negrosa, sòlida i viscosa. Jordi va agrair que el mort tinguera els ulls tancats: mai no va poder acostumar-se a la pupil·la deshabitada del que ja no té atributs per a conformar una mirada. La pal·lidesa de la pell contrastava amb una taca fosca que, com el senyal de Caín, havia crescut al front, punt d'accés de la bala en un viatge a través de la mà, del cervell i el llibre. L'estatura de l'home era considerable. Estès a la meitat de l'habitació, el cap reposava al costat del sofà de cuir i els peus, uns garfis artrítics que sobresortien de la bata de seda vermella sense cinturó, arribaven a la porta d'accés. La cama esquerra flexionada trencava la disposició simètrica reintegrant el cos al desordre d'una peça abatuda.

—Ha tocat algú el cadàver? —va preguntar Jordi als de la Científica. Aquests van cessar un instant l'activitat per transmetre sota les caretes un missatge d'indignació i van seguir treballant—. L'han tapat amb la bata? —va especificar: la nuesa podia haver ofès el pudor d'algú, però ningú li feia cas.

Jordi es va acostar a la taula del despatx. La làmpada il·luminava una carpeta de pell, que no contenia cap document, i un cendrer de cristall de roca sense utilitzar. Sobre el seient de cuir penjava una orla de la Facultat de Dret de la Universitat de Bolonya de l'any 54, farcida de totes aquelles cares amb ulleres de pasta, pentinats amb ratlla i la solemnitat en una mirada conscient de la seua

preeminència en un futur que començava a construir-se a la seua mida. Molts d'aquells, com ara la víctima, pensava Jordi, serien morts.

Prestatgeries plenes de llibres cobrien una de les parets. Encara que s'hi podien identificar quatre o cinc idiomes, la major part n'eren en llengua alemanya, amb els títols en escriptura gòtica i alguna esvàstica a la portada. Entre *La Recherche du temps perdu* i *Les Géorgiques*, ambdós esquitxats de petites gotes de sang, un buit denunciava l'absència del llibre de Céline. Una vitrina, tancada amb clau, guardava relíquies militars: una màscara de gas de la Primera Guerra Mundial, el cap ogival i lluent d'un morter, una bomba de mà, una baioneta i diverses condecoracions de la Segona Guerra Mundial amb la inevitable esvàstica i una creu de ferro de l'any 1939. Una fotografia sense marc, gastada pels extrems, deixava veure un home amb l'uniforme de les SS al costat d'un nen d'uns deu o dotze anys, també uniformat, però en pantalons curts. Tots dos eren blancs i rossos, aixecaven el braç i somreien, el suposat pare amb solemnitat, el fill amb la innocència clara i oberta de la infància. Al davant una altra fotografia amb els mateixos protagonistes un temps després. El major, en camisa blanca de màniga curta, semblava haver-se apropiat del somriure del nen, a qui passava el braç pel muscle. El fill, ara d'uns vint anys, arrugava els ulls clars a un sol blanc, farinós, gens germànic.

Hi va aparèixer un forense seguit de dos portalliteres.

—Està tot clar? —el Jutge, un home de barba blanca i retallada, es va presentar a Jordi.

—Això és el que jo voldria, que estiguera tot clar.

—Quan podré tenir les diligències?

—Demà mateix estaran enllestides.

—Magnífic, sembla que marxen bé les noves generacions d'investigadors.

Una vegada examinat el cos, i després que l'equip certificara la mort de Rodolf Rémer, de setanta-set anys d'edat i d'ascendència alemanya, el Jutge va manar l'alçament del cadàver per endur-se'l a fer-li l'autòpsia. Calia confirmar si la mort havia estat a causa d'un tret al cap.

—Qui va trobar el cos? —Jordi no volia anar-se'n sense recaptar alguns detalls del Capità de la Benemèrita.

—L'assistenta —va dir consultant la llibreta—. Marina Amat. Aquí té les dades.

—Han aparegut adreces?

—No han trobat ni telèfon mòbil, ni agenda. No hi ha cap ordinador.

—Falta algun objecte?

—L'assistenta assegura que tot està en ordre.

—Magnífic —va concloure Jordi amb sorna.

Probablement el seu primer treball per a la Policia Judicial augmentaria el feix vergonyós de casos sense resoldre.

A Calp va trigar una mica a trobar un indígena d'entre la marea d'estrangers a qui preguntar-li l'adreça de l'hotel. Quan va veure que l'establiment tenia tan sols una estrella, va pensar que els comptes del Ministeri estaven més exhaurits del que havia pogut témer.

—Bona vesprada —va cridar Jordi, perquè a la recepció no hi havia ningú.

Una dona entrada en edat, de cabells tenyits en caoba i pentinats com un suflé, va aparèixer d'una porta lateral acompanyada del so de la cisterna del vàter. Somreia esforçant-se a resultar simpàtica.

—Vostè dirà.

—Té una habitació reservada a nom de Jordi Leonard?

—Una per al sotsinspector Jordi Leonard i una altra a nom de Sebastián López. N'he triat dues contigües

a fi que puguen estar més juntets —va dir posant-se les ulleres en un nas estret i afilat—. Des de fa vint anys reserve les millors habitacions per als membres del Cos. És vostè molt jove per a ser sotsinspector —va comentar després d'agafar una clau i eixir del taulell alt i estret perquè l'acompanyara escales amunt.

La insolència que aquella dona exhibia sorprenia a Jordi, però tant de temps de relació amb els cossos de seguretat possiblement la feia considerar-se una membre més, per tant la seua arribada era un esdeveniment per a ella.

—Sóc vídua de Guàrdia Civil —va dir, i li dirigí una mirada de complicitat.

Jordi va acollir el comentari amb apatia. Una impermeable pàtina d'indiferència el mantenia aliè a qualsevol adhesió entusiasta a la seua professió. De sobte va sentir certa estranyesa davant el fet de veure's com a *un policia*, atès que encara no feia ni un mes que formava part de la Policia Judicial. Fins i tot va dubtar si aquesta condició no era un estigma que se li havia adherit a la pell per sempre.

La balconada de l'habitació donava a una terrassa que estava sent abrasada pel sol i el vent de ponent. Les vistes eren edificis d'apartaments, antics i desproporcionats. Des d'allí no es podia veure el Penyal d'Ifac. Jordi va pensar que aquell era l'únic lloc a Calp que no havia estat beneït per l'omnipresent mola de la columna de pedra. L'orientació d'esquena a la mar li impedia rebre la brisa, de manera que va haver de conformar-se a encendre l'aire condicionat. Acompanyat pel soroll monòton de la refrigeració, va redactar l'informe a l'ordinador portàtil.

Jordi, mentre veia succeir-se els caràcters a la pantalla, era conscient del poder creador de l'escriptura. Només allò que ell consignara havia de figurar com a

component de la realitat. La resta, les circumstàncies omeses, havia d'anar a parar al limbe de l'inexistent. A l'Acadèmia on el van preparar per ingressar al cos de la Policia Judicial li havien ensenyat quina informació era convenient que apareguera a les diligències judicials. No obstant això, aquesta limitació al poder semidiví de la creació, lluny d'alliberar-lo, l'omplia d'inquietud perquè intuïa que la interpretació dels fets, les suposicions, tal vegada més pròximes a la veritat, quedaven fora de l'informe. Era evident que l'assassí, esperant el moment que la dona i l'assistenta de Rodolf Rémer estigueren fora, havia accedit a la casa per la porta principal amb el propòsit de matar. L'absència d'improvisació i desordre ho explicava. Els motius romanien ocults: venjança, deutes i, per què no, un assumpte sexual: la viagra és capaç de convertir un ancià de setanta-set anys en un de divuit. Estava segur que l'assassí era una persona de confiança de la víctima. Tal vegada l'estimara, o li tinguera un respecte sincer. Abans d'anar-se'n, l'homicida li hauria tancat els ulls i potser li componguera la bata de seda sobre la roba interior, com si haguera volgut preservar la decència d'un cos irremeiablement indefens.

La depressió s'havia imposat sobre l'eufòria de la recent estrenada responsabilitat. Es va tombar una estona i va caure adormit. Quan va obrir els ulls s'havia fet fosc i se sentia molt cansat. Abans de dutxar-se va deixar que l'aigua tèbia li caiguera a la cara. López no havia aparegut. Així podria sopar sense haver de suportar la xarrameca trivial de les persones quan no es coneixen.

El lúgubre saló de l'hotel on sopava el va enfrontar, una vegada més, amb la figura desdibuixada de la nova professió. De colp comprenia que la decisió de fer-se policia, després d'acabar la carrera de Dret, havia sorgit d'alguna circumstància aliena a ell mateix, d'un senti-

ment romàntic de la vida, però sobretot de la seua adoració infantil per l'oncle August, un guàrdia civil ja jubilat. Igual que Jordi, l'oncle era un lector compulsiu de novel·les de misteri, en especial de les de García Pavón, el detectiu de les quals, el manxec Plinio, descobria a Jordi la perspicàcia del seu oncle i el gest introspectiu a l'enrotllar-se el cigarret. Com Holmes amb la pipa o Bogart passant-se el polze pels llavis darrere d'un núvol lle-tós de tabac ros, els revelava la solució genial que acabava amb un univers desequilibrat per un enigma sense resoldre. Aleshores va recordar la tragèdia d'Èdip, la primera novel·la negra de dos mil·lennis i mig d'antiguitat, insuperable i perfecta, on el detectiu és l'assassí. Mentre l'enigma de l'Esfinx romanguera irresolt, Tebas continuaria sent delmada per la pesta, i el càstig per a qui no esbrinara la resposta era morir d'asfíxia a mans de l'Esfinx, al mateix temps que aquesta el sodomitzava mentre li murmurava a cau d'orella la solució vertadera.

Sí, és la nostra naturalesa, va pensar amb angoixa, com Èdip, les persones no podem defugir el repte de l'enigma, necessitem veure. Encara que perdem els ulls. La resposta d'Èdip a l'Esfinx, «jo sóc», era una meta que llavors a Jordi se li apareixia llunyana, incerta, inassolible i es va sentir desemparat i trist.

EL TAXI QUE AGAFÀ Norberto va tardar més de mitja hora a trobar el xalet de Florencio Ledesma a Marbella. La urbanització Solimar era un laberint de construccions totes tallades pel mateix patró de luxe i ampul·lositat, arcades, reixes, jardins i piscines. Per a localitzar la vil·la de Florencio, La Generosa, va haver de patir la lectura dels rètols de la resta de les cases que en rajoles de ceràmica proclamaven la bona ventura dels seus habitants: El Buenquerer, Vistahermosa, Esperanzada, Hollyshelter, Cortijo Sun i d'altres en alemany que, de conèixer l'idioma, li recordarien els noms que els terratinents de Santa Fe posaven als seus ranxos de vaques, com si estigueren batejant una verge provisora en comptes d'una explotació ramadera. Potser el xalet de Florencio havia rebut el nom obeint a la mateixa filosofia inversora: una manera intel·ligent de col·locar els beneficis que proporcionava el negoci del producte més rendible del món.

Quan va parar el taxi davant les reixes de la porta principal, va notar un lleuger moviment de la càmera de vigilància i tot seguit el clac del forrellat i el soroll de les portes obrint-se. D'un lateral de la tanca va aparèixer un

home calb vestit amb vaquers i camisa a quadres que deixava endevinar una musculatura colossal. Li preguntà si era Norberto Martínez i l'invità a passar. Florencio l'estava esperant.

A través d'un camí de grava el conduí on els salzes deixaven espai a la gespa i més enllà d'una bardissa esquàlida va descobrir una piscina, dos para-sols, algunes taules i cadires de teca, un taulell adossat a una de les parets de la casa i dues noies que prenién el sol en unes gandules.

Una d'elles alçà el cap en percebre els dos homes apropar-se. S'incorporà i es col·locà el sostenidor del bikini. Norberto hauria desitjat que vinguera sense tapar-se perquè les passes sobre la gespa imprimien en els pits generosos una cadència vívida, sincopada, mostrant en tota la seua plenitud el conflicte del pes entre el vol i la força de la gravetat. Saludà i els homes s'aturaren.

—Floren baixa de seguida. Està acabant de dutxar-se.

La noia era castanya de cabells, però la pell no acabava d'agafar la tonalitat bronzejada de qui passa moltes hores sota el sol. El metre setanta escàs no era prou per fer de la figura un cos molt estilitzat, però la proporció de les formes de vora la trentena transmetia la gràcil serenitat d'una columna jònica.

—Vols venir amb nosaltres mentre apareix?

Norberto va assentir i aquella proposició descartava al calb de la camisa de quadres. Es dirigiren els dos cap a les gandules, tot trepitjant la gespa.

—És la primera vegada que véns a Marbella?

—És la primera vegada que vinc a aquest xalet, però ja la coneixia.

Norberto havia aprofitat la seua primera visita a Marbella quatre anys endarrere per indagar el parador del seu pare, absent des de la seua més remota infància. A penes tenia un record propi d'aquesta figura alta, flaca,

sempre somrient que posava a les fotografies al costat de la mare, vint anys més jove que ell, fràgil i feliçment sorpresa d'haver caigut sota la protecció d'uns braços poderosos. La seua mare només sabia que aquest distingit espanyol, que un dia va aparèixer per Cali comprant finques per a no se sabia quina companyia inversora, era natural de Ronda, que havia hagut d'abandonar Espanya per motius polítics, que va recalar a Mèxic i després de fer-li un fill, va desaparèixer com havia arribat. La mare s'havia passat els dies cavil·lant la manera de trobar solucions a la solitud de l'abandó, pensaments compartits amb el fill només quan aquest li preguntava, especulacions que la van dur a sospitar que aquella tempesta d'estiu havia deixat Ronda per altres motius foscos que no eren els polítics, i que a Mèxic poguera haver tingut una altra família. També cabia la possibilitat que haguera tornat a Espanya o que els familiars saberen d'ell, però les indagacions de Norberto van ser infructuoses.

—Havies estat abans o després de l'Operació Malaia?

—No, ja la coneixia abans.

—La trobes canviada?

—Bé, no sé què dir-te. Ha canviat molt, sí, però totes les localitats turístiques ho fan.

—Etic d'acord amb tu. És llei de vida créixer tan ràpid. Aquesta és Maria —una noia rossa, blanca i prima, va alçar la mà per saludar-lo i els pits minúsculs van tremolar com gelatina—. Jo sóc Patrícia. Tu ets Norberto, de Colòmbia, no? —va dir baixant-se les ulleres de sol a la punta del nas.

—Aquest sóc jo —va contestar.

—Què vols prendre, rom?

—No gràcies, no solc beure de matí.

Patrícia li oferí una cadira a l'ombra del para-sol i ella s'assegué a la gandula.

—I què conten per Medellín? —va preguntar tot descordant-se el nuc del *top*.

Norberto va quedar un moment absort contemplant la posició que uns mugrons rosats, amples com un dòlar de plata, adoptaven en la massa dels pits, mancats ara de la forma vertadera que els atorga la verticalitat.

—Visc a Cali. Medellín no és de les meues ciutats preferides i últimament no la tinc molt visitada.

—És estrany que no tingues comunicació amb Medellín, sent com ets un tractant de *cafè*. No és així?

—Sí, em dedique al *cafè* —va contestar atabalat. Mai l’havien espantat els dobles sentits de les paraules. En podia fer molta, de broma, però el desconcertava el terreny des del qual la morena jugava.

—Ja t’ho deia, Maria, tenim un autèntic *Juan Valdés*.

Totes dues rigueren intercanviant les mirades. Norberto no volia quedar fora de joc i s’esforçà també per riure, però ho va fer de mala gana. Decidí sondejar les intencions de Patrícia fent una volta.

—I com és que t’interessa tant l’economia colombiana?

—He sentit dir que és un bon lloc per invertir.

—Depèn del producte.

—*Cafè*, per exemple?

—No va malament.

—M’haguera agradat anar a Colòmbia. Conten unes coses precioses. Ja el meu pare em deia que m’hi portaria i no ho va fer. Floren —mirà cap a Maria— sempre em diu el mateix: «un dia d’aquests hi anirem, nena, no et preocupes». Però res. Els homes sempre sou iguals.

Aquesta última frase no estava dirigida només a Norberto. Era evident que el plural incloïa algú més.

—Patrícia sempre té raó —Floren aparegué amb

una samarreta de cotó ajustada i pantalons clars de lli. La pell torrada i les arrugues d'un home d'uns quaranta anys li feien tenir una ressemblança al protagonista de *Corrupció a Miami*.

Norberto li encaixà una mà que percebé humida, no sabia si per la dutxa recent o per la naturalesa mateixa de la pell. Una abraçada li deixà al nas el baf de la colònia masculina que suposava cara. Norberto mai s'havia sentit còmode amb els homes perfumats: tenia la sensació que volien ocultar alguna cosa més que l'olor corporal.

—Quina alegria tornar a veure't una altra vegada per ací!

—Sempre és un plaer trobar-se amb els antics amics —va contestar Norberto.

—Supose que no fa falta que us presente.

—Patrícia i Maria són molt simpàtiques i saben tractar els convidats com es mereixen.

—Si tardes un minut més, munteu una societat cafetera d'importació i exportació —va dir Patrícia incorporant-se el suficient perquè els mugrons reposaren oblics en unes protuberàncies immaculades.

—Patrícia té una vista excepcional per als negocis —corroborà Floren—. Al taulell estarem a la fresca —va dir tot emportant-se Norberto amb un braç per l'esquena i acomiadant-se de les noies amb l'altra mà.

—M'agrada la teua cabanya —inicià la conversa Norberto amb veu complaent—. L'última vegada que ens veiérem vivíem en un apartament més modest.

—Van bé els negocis. Açò és una oportunitat resultant de deu anys de treball i de dedicació.

—La vas construir tu?

—No, la vaig comprar. Rémer em va aconsellar bé. No t'imagines qui en fou el propietari —li va preguntar tot pegant-li una colzada al braç.

—Ni idea.

—Un jutge.

—No va sospitar res?

—Els seus advocats no feren preguntes. A més la casa estava a nom de la filla. També per a ells els diners no tenen pàtria —Floren llançà una mirada als voltants i Norberto es va veure obligat a fer el mateix recorregut per l'immens edifici ple de terrats, finestres amb reixes i teulats a diferents nivells—. Cinc-cents metres habitables, més altres de terrats i mil de jardí. Amb un sistema de seguretat boníssim: no he hagut d'afegir-hi res.

—Quant?, si no és indiscreció —féu Norberto.

—Un milió dos-cents mil euros —i mirà Norberto per examinar la seua reacció.

—No l'hauràs pagat al comptat...?

—Estàs boig? En teoria encara estic pagant. Te'n recordes de l'última vegada que ens veiérem? Fa, crec, dos anys. Em parlaves del compte que tenies obert a Delaware, on anaves estalviant a poc a poc. Li ho vaig comentar a Rémer i li va semblar una bona idea obrir-me'n un al mateix banc de Bahames, on tenim els assumptes de l'empresa de *café*. El vaig engrossir durant un temps i el vaig presentar com aval per demanar un crèdit hipotecari. Tot legal.

En arribar al taulell, Floren passà a l'interior.

—Què vols beure, rom?

A Norberto ja estava irritant-li un tant que tots pensaren que, pel fet de ser colombià, no sols li agradaria el rom, sinó que estava acostumat a beure'l a cada hora del dia.

—No bec fins que no es pon el sol. T'agrairia un poc d'aigua.

—Estàs malalt? —Floren el mirà sorprès—. De segur que no proves la *neu*. L'última vegada ja no en prenies. Si no fóra perquè et va enviar el Comandant en

persona, i perquè aquesta mirada impenetrable sols la pot tenir un dels nostres, hauria pensat que eres de la bòfia.

Norberto s'estirà sobre el tamboret alt.

—Prenc alcohol, però sols el que val la pena —es justificà—. Fume després de menjar i la neu no la taste des de la primera vegada: una mala reacció m'ha deixat sense ganes de tornar-hi.

Floren repetí el mateix gest amb el cap, però aquesta vegada explicità el que volia dir.

—Tu t'ho perds —va traure una ampolla gelada d'aigua Perrier i li la va oferir acompanyada d'un got. Va despenjar de la prestatgeria una de whisky i li la va ensenyar—. I aquest, creus que val la pena? —va dir Floren amb suficiència.

—Què és?

—Un Milburn de divuit anys.

—M'agrada, sí. Ha d'estar superior.

—Que si està? M'ho porta d'Escòcia un correu que tenim a Glasgow. Saps què fa? Va a la destil·leria a comprar el whisky, no perquè hi isca a millor preu, sinó perquè agafa l'aigua amb la qual ha estat fet el licor. Allà, a Escòcia, no consideren un crim tirar aigua a un whisky de divuit anys, si l'aigua és de la mateixa font amb la qual es destil·la. Per tant se'n va a Inverness i m'ho porta. Saps on està Inverness, no? —Norberto negà amb el cap—. Doncs està a la vora del Llac Ness, el del monstre. Ho entens? Et fas a la idea que estàs bevent la mateixa aigua que el monstre. Jo abans m'ho barrejava. Mira —li mostrà l'etiqueta—. Cinquanta-set coma nou graus. Però t'hi acostumes i ja no pots beure un licor menys fort.

—He provat el Cardhu —va aportar Norberto amb modèstia.

—Ah, el Cardhu! Sí, tots hem començat pel Cardhu. Te'l trobes on vols i és tan suau que fa parròquia. Però hi ha altres mons. Vols que et pose una mica d'aquest?

—No. Ja t'he dit que fins que no se'n va el sol no bec. A més, és un mal conseller a l'hora de parlar de negocis.

Floren isqué resignat amb el got de darrere del taulell i féu que Norberto s'asseguera amb la seua ampolla de Perrier en una taula de vímet.

—Parlem-ne. Què diuen a Medellín?

Aquesta frase va fer recordar a Norberto la pregunta que li havia fet Patrícia. Sens dubte ella n'havia d'estar al cas.

—A Medellín no res. Estan contents amb el funcionament de les coses. Ens va costar una mica adaptar-nos a la reorganització després de l'operació Nècora, però ara tenim una puja espectacular dels enviaments. Sols estan molestos amb...

Norberto mirà Floren, que va beure un glop de whisky. Tardà en aclarir-se la gola.

—El milió d'euros de València.

—On està el milió, Floren?

—Quin mal de cap m'ha donat aquests darrers dies. Candau diu que els diners els tenia Rémer. Ara l'única cosa que sabem és que Rémer no els té.

—La vídua, els fills?

—No crec. Un no fa un desviament de fons per llegar-lo a la família.

—Deutes de joc, amants?

—No se li coneixien.

—Aleshores... què en penses?

Floren arronsà les espatlles.

—No és que m'interesse molt —va comentar Nor-

berto amb desgana mal dissimulada—, però qui creus que el va matar?

—No és molt intel·ligent anar eliminant els socis. M'imagina que més d'un voldria traure-se'l del mig de bona gana. El Tinent que ens cobreix les esquenes a la Guàrdia Civil podria estar informat que Rémer tenia a casa més diners dels que se li suposaven. Als neonazis que l'alemany dirigia se'ls en pot haver anat la mà. Fins i tot podia ser objectiu del Mossad, jo què sé. Candau pot estar mentint...

—No t'has reunit amb ell?

—Es nega.

—Es nega? —Norberto es deixà caure sobre el respall de la butaca, sorprès més per l'actitud passiva de Floren que pel que haguera fet Candau. Al cap i a la fi, si Candau no volia anar a parlar amb Floren, Floren hauria d'haver anat a buscar-lo. Això no era un problema d'estil: les coses podien fer-se de diferent forma que a Colòmbia, el que no tenia sentit era que no s'haguera fet res—. Com que es nega?

—No vol que se sàpia on hi és. Diu que després del que li ha passat a l'alemany, té por. Ha desaparegut. L'únic contacte que tenim és pel seu mòbil. Per cert, que no para d'exigir diners per a pagar el transport de la remesa anterior. Diu que els camioners no volen saber res si no els paga.

—I...?

—Com que i...?

—Envia-li el permís perquè els traga.

—Que li envie què?

—Dóna-li la conformitat. Mira, saps que el dia vint arriba a València el *Flor de Maig* amb una partida de cinc tones en dues remeses.

—Sí, ja ho sé.

—Doncs no ha d’haver-hi cap problema de distribució. Que pague als camioners i al Tinent de la Guàrdia Civil, com sempre, que es confie.

—Pagarà? No podem perdre els diners. Ja n’hem perdut prou.

—Pagarà, no et preocupes. A quant sol pujar la suma total de la infraestructura?

—Cinquanta mil euros per operació.

—Un no s’emmerda per cinquanta dels grans.

—I després què?

—Deixa-me’l a mi. Amb qui et relaciones a València?

—Jo parlava amb Rémer, que s’encarregava de la distribució local per les discoteques de la costa amb una banda de neofeixistes. Sempre anava amb un tal Fran. Pren el seu telèfon.

Floren tragué el mòbil i va prémer un botó. Va sonar un to i marcà dues vegades més. Esperava que Norberto traguera el seu mòbil i passara a la memòria el número, o que l’apuntara en un paper, però no va fer res d’això. Norberto va mirar la pantalla i li va tornar l’aparell.

—Quina canya d’home —va dir Floren amb els ulls fora de les òrbites—. Tens gravats al coco tots els telèfons que necessites!

—El dia que t’agafe la pasma no et deixaran temps per a endreçar-ho tot. Solament veuràs les declaracions per a què les signes a la Comissaria.

—Sempre confie en l’ajuda dels nostres amics a la Guàrdia Civil. Bons diners ens costen.

—I si t’agafa la policia? De vegades no són els diners els que manen. Així que ja pots esborrar el meu número de la memòria.

—No et preocupes.

Norberto semblava conformar-se amb aquesta situació de privilegi i amb un gest de la mà féu com que

se'n desentenia d'un problema que no era el seu. Floren considerà que la conversa de negocis estava acabada, es va beure d'un alè el que li quedava de whisky i mirà cap a la piscina.

—Què et semblen? Bé, no?

—Estan bé.

—Tens companyia a Marbella?

—No he tingut temps, ni ganes. Vaig arribar anit.

—Si vols t'organitze una història amb Maria.

—Me'n vaig demà de matí a València, no cal que t'hi esforces.

—Vinga! És el mateix anar a València demà o la setmana vinent. Ens ho passarem bé. O no serà que qui t'agrada de veritat és l'altra, Patrícia. Patrícia és la meua xicota —puntualitzà—, però podria deixar que la temptares. De passada jo prove la Maria: d'un temps ençà que em fa l'ullet. Sempre m'ha agradat la idea de muntar un intercanvi de parelles...

—No digues collonades —va tallar Norberto i considerà que el millor era girar full. Però hi havia una qüestió que l'amoïnava i no va voler que se li esmunyira.

—Escolta, Patrícia, la teua xicota, està al corrent dels nostres negocis?

—Que si està al corrent? Millor hauria de dir que ella m'ha posat a mi. No saps qui és son pare?

—Qui? —ajudà Norberto perquè revelara el misteri. No suportava els qui feien de la seua conversa un concurs televisiu.

—Agafa't fort.

—Ja.

—Son pare és Celso Marín —i esperà la transformació de Norberto. Ho havia aconseguit. A Norberto se li desencaixà la cara.

—El gallec, Celso Marín, el del clan dels Txoquinyos?

—El mateix a qui Garzón va fotre.

Norberto seguí sorprés.

—Anem a fer companyia a les noies —li digué Floren.

—Anem-hi.